

การศึกษาเรื่องการลงทุนทางการศึกษากับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย
มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของแรงงานกับการเติบโต
ทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2515-2550

การศึกษานี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานต่าง ๆ เช่น สำนักงานสถิติ-
แห่งชาติ สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และกระทรวงศึกษาธิการ
ซึ่งศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการสะสมทุนมนุษย์ ที่วัดจากระดับการศึกษาของ
แรงงานกับการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2515-2550
โดยแบบจำลองที่ใช้ในการศึกษานี้ อาศัยแบบจำลองฟังก์ชันของการผลิตของ
Cobb-douglas function และการศึกษาในภาคแรงงานครั้งนี้จะไม่รวมถึงการศึกษา
ในส่วนการฝึกอบรม ซึ่งแบ่งการศึกษาออกเป็น 5 ระดับชั้นคือ (1) การศึกษาระดับ
ประถมศึกษา (2) การศึกษาระดับมัธยมต้น (3) การศึกษาระดับมัธยมปลายและ
อาชีวศึกษา (4) การศึกษาระดับวิชาชีพชั้นสูง และ (5) การศึกษาระดับปริญญาตรีและ
วิชาชีพครู

ผลจากการศึกษา โดยใช้ตัวแปรทางการศึกษาเป็นตัวทดสอบ พบว่า ตัวแปร
ทางการศึกษาที่สร้างขึ้นทุกตัวจะมีผลต่อการเพิ่มผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวม

โดยตัวแปรทางการศึกษาในระดับประถมศึกษา มีผลต่อการเพิ่มผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมมากที่สุด โดยการศึกษาที่เพิ่มขึ้น 1 ปี ทำให้ผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.537338 รองลงมาก็จะเป็นตัวแปรทางการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยการศึกษาที่เพิ่มขึ้น 1 ปี ทำให้ผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.513160 ตามมาด้วยตัวแปรด้านการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการศึกษาที่เพิ่มขึ้น 1 ปี ทำให้ผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.443884 ตัวแปรด้านศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยการศึกษาที่เพิ่มขึ้น 1 ปี ทำให้ผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.431915 และตัวแปรทางการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการศึกษาที่เพิ่มขึ้น 1 ปี ทำให้ผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.322458 ตามลำดับ นอกจากนี้ในการเพิ่มผลผลิตของภาคเศรษฐกิจโดยรวมนั้นมีการใช้ปัจจัยด้านทุนเฉลี่ยประมาณร้อยละ 101.47 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ในการเพิ่มผลผลิตเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจโดยรวมนั้น ประเทศไทยใช้ปัจจัยทุน (K) ในการผลิตค่อนข้างสูงกว่าปัจจัยในการผลิตอื่น ๆ โดยที่ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามได้ประมาณร้อยละ 98.87 ทั้งนี้เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาจึงมีความต้องการปัจจัยในส่วนทุนค่อนข้างมาก ดังนั้น หากภาครัฐต้องการเพิ่มผลผลิตของประเทศให้สูงขึ้น ภาครัฐควรพัฒนาการใช้ทุนให้มีประสิทธิภาพ และผลักดันให้แรงงานมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการของแรงงานในแต่ละสาขาการผลิต จึงจะช่วยให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในที่สุด

In this investigation of the relationship between investment in education and economic development in the Kingdom of Thailand (Thailand), the researcher is particularly concerned with the relationship between the educational level of laborers and economic growth in Thailand in the period between 1972 and 2007.

In order to carry out this investigation, the researcher collected pertinent data from concerned agencies during the period between 1972 and 2007. These agencies were the National Statistical Office of Thailand, the Office of the National Economic and Social Development Board, and the Ministry of Education.

The researcher accordingly studied the relationship between human

capital accumulation measured on the basis of the educational level of laborers and economic growth in Thailand in the period of concern. Subsequently, the researcher deployed a model based on the Cobb-Douglas production function in order to study this relationship.

In applying this model, the researcher excluded training as a part of the education of laborers. Thereupon, the researcher divided education into five levels. These levels were (1) elementary education; (2) secondary education; (3) high school and vocational education; (4) high professional certificate education; and (5) bachelor's degree and professional teacher education.

In testing the educational variables utilized, the researcher determined that all educational variables included in the model brought about overall increases in the output of the economic sector.

Moreover, the elementary level educational variable was found to bring about an increase in the output of the economic sector at the highest level. If education levels were increased by one year, then the output of the economic sector would thereby overall increase at 0.537338 percent.

Next, in descending order, the high professional certificate level as an economic variable was overall found to induce an increase in the output of the economic sector at 0.513160 percent.

Next, in descending order, was the high school level treated as an economic variable. Thus, if the level of education were increased by one year, the overall output of the economic sector would increase at 0.443884 percent. If the educational variable was that of the bachelor's degree level, then it was

determined that an increase of one year of education would induce an overall increase in the output of the economic sector at 0.431915.

Furthermore, if the educational variable at the secondary level involved an increase by one year, then the overall output of the economic sector would be increased at 0.322458 percent.

In addition, the researcher found that overall an increase in the output of the economic sector using the factor of capital yielded an average of 101.47 percent. This indicated that overall increases in economic growth at the highest level are closely connected with the productive factor of capital (K) in contradistinction to the other factors of production. Moreover, independent variables were found to be explanatory of changes in dependent variables at approximately 98.87 percent. This is because Thailand is a developing country. Therefore, there is a high demand for the factor of capital.

The upshot is that if the public sector seeks to increase the country's output, the state should strive to have capital used more efficiently. In addition, efforts to increase the educational levels of laborers consonant with the demands of each field of production would have favorable consequences for future economic growth in the country.